OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

A primi şi a dărui - partea întâi

(Conferinţa din 28 Iulie 1968)

Lectura meditaţiei zilei.

Pentru a se elibera, fiinţa umană trebuie să permită individualităţii sale (natura sa superioară) să se manifeste, degajându-se de influenţa personalităţii sale (natura sa inferioară).

Pentru a avea o idee clară despre personalitate şi individualitate, trebuie să vă dau câteva imagini, iar una dintre cele mai bune vine, de altfel, de la cuvântul "persona" - ea este o mască, un om care-şi pune diferite măşti pe chipul său, îşi schimbă personalitatea, dar rămâne mereu acelaşi. Iată că teatrul ne va da o idee exactă, un actor, un artist care este obligat să joace mai multe roluri, şi în fiecare piesă este îmbrăcat altfel, joacă în alt mod, se manifestă diferit. Iată ceea ce reprezintă personalitatea: rolul pe care îl joacă, pentru puţin timp, pe care-l schimbă apoi, dar omul însuşi rămâne neschimbat, rezistă timpului. Această comparaţie este foarte potrivită pentru personalitate. Aşadar fiinţa umană, care trebuie să trăiască o încarnare, o existenţă, se îmbracă, îşi pune o mască, ceea ce înseamnă că îşi ia o personalitate şi se manifestă într-un fel sau altul, este femeie sau bărbat, şi iată că într-o altă reîncarnare revine un altul, cu o altă personalitate, dar de fapt, el este mereu el însuşi. Atunci, acest "el însuşi" care rămâne este etern, nemuritor, iar "persona", ea este trecătoare. Iată, ceea ce este personalitatea. Ca în teatru.

Şi tot ceea ce rămâne, care se înscrie ca o moştenire, ca o bogăţie, din toate achiziţiile, din toate uceniciile prin care a trecut în timpul vieţii, tot ce rămâne înscris şi care trebuie transmis de la o reîncarnare la alta, este deci, ceea ce se păstrează în individualitate. Iar personalitatea se duce, dispare, nu mai rămâne nici o urmă de ea. Dar, toate achiziţiile, toate bogăţiile, toată înţelepciunea, acumulate, rămân moştenire, ca o bogăţie inseparabilă de individualitate.

Atunci, individualitatea poate fi comparată cu soarele, şi personalitatea cu luna. Şi, ca şi luna, ea este schimbătoare, tot timpul se modifică, fără o lumină proprie, şi fără un centru ca soarele; *personalitatea este şi ea schimbătoare, instabilă şi fără centru, pe când individualitatea este ca soarele, mereu strălucitoare, luminoasă, puternică.*

Şi acum, când vă întrebam ieri pentru cine lucraţi?... Dacă lucraţi numai pentru personalitate, adică pentru ceea ce se schimbă, se transformă, şi care în final nu vă va lăsa nici o urmă, atunci toată munca, toate bogăţiile, toate achiziţiile sunt pierdute, risipite, aţi lucrat în zadar. Iar acum, pentru a ne face o idee mai clară despre când şi unde lucrăm pentru personalitate şi unde lucrăm pentru individualitate, trebuie să analizăm câteva exemple din viaţă.

Care este cea mai puternică, cea mai remarcabilă calitate a personalităţii? Ei bine, ea vrea întotdeauna să ia, să posede, să se cramponeze, să reţină, să păstreze, să amplifice. Atunci, în acel moment, ea lucrează, dar în domeniul intelectului, al inimii şi al voinţei, pentru că personalitatea este o trinitate, şi ea - ceea ce nu v-am spus - *personalitatea este o trinitate răsturnată. Individualitatea este o altă trinitate, dar redresată, aşezată.* Asta înseamnă că personalitatea gândeşte, simte şi acţionează, dar într-un scop cât se poate de egoist, egocentric, de acaparare, de îmbogăţire, şi în acel moment, dacă nu există alte persoane sau alte forţe care să-i împiedice această tendinţă, care este cu adevărat o tendinţă posesivă, egoistă, ea se irită, devine răutăcioasă, crudă, vindicativă, răuvoitoare, nocivă, ea se înarmează, şi iată toate manifestările personalităţii, care vrea să păstreze ce-a câştigat, ceea ce vrea ea. Aşadar, toate gândurile sunt îndreptate mereu către ea, adică către a lua. Inima,

adică sentimentele, sunt permanent orientate către ea, către bucuriile vieții, iar voința sa este tot timpul axată pe ideea de a acționa în folosul său. Iată ce este personalitatea.

Pe când, individualitatea, oh, ea vrea să țâşnească, să strălucească, să dea, ea vrea să lumineze, să ajute, să susțină. Aşadar, ea dă ceva de la ea, propagă ceva, emană ceva, dar ce anume? Ei bine, ceva ce nu e personal, precum personalitatea, ceva impersonal. Ea vrea să facă eforturi, să se angajeze, să se sacrifice, să-şi arate abnegația, renunțarea, sacrificiul, generozitatea, şi iată de ce, ea nu reține nimic, nu păstrează, nu se irită dacă vine cineva să ia, se bucură să vadă că ceilalți se hrănesc, se adapă, se luminează, ea e fericită şi mulțumită. Şi individualitatea posedă o inteligență, o inimă şi o voință. Astfel, inteligența ei înseamnă strălucire, inima ei încălzeşte, iar voința ei înseamnă însuflețirea, eliberarea celorlalți.

Iată deci, cele două naturi, complet diferențiate, dar existând împreună în acelaşi corp, aruncate la un loc, iar omul, ca o entitate, care nu se cunoaşte pe sine, încă, este solicitat de cele două forțe, de cele două puteri, de cele două legi, una egocentrică, iar alta heliocentrică. Sau, dacă vreți, *o forță care este centripetă, iar alta care este centrifugă.* Iar omul se află între cele două forțe. Şi dacă el se apropie de personalitate, adică spre concepțiile, filozofiile, înțelegerile egoiste, obişnuite, omeneşti sau animalice, în acel moment este prins în ghearele personalității de acest curent egocentric, şi astfel ajunge să muncească pentru a satisface personalitatea... fără a-şi da seama că acest curent vine dintr-o altă regiune. Toată lumea găseşte normal, normal să muncească numai pentru sine, să nu se ocupe niciodată de alții, de a putea chiar să-i înlăture, să-i zdrobească, să-i elimine, să îi domine, să-i persecute, pentru ca personalitatea să triumfe, să domine, să se îmbogățească.

Iar în această situație, adică această atitudine, este atât de propagată, atât de naturală, încât dacă veți povesti altora că ar trebui să fie altfel, ei vor fi stupefiați, vă vor privi ca picați din lună. Lumea întreagă găseşte că e normal să câştigi, să delapidezi, să înşeli, să-i manipulezi pe ceilalți, să-i îmbrobodeşti, să umbli cu vicleşuguri, este atât de firesc, de normal, ce-ar mai fi de spus! Astfel, lumea întreagă este subjugată acestui cuvânt. Aşa merge lumea! Ei da, dar rezultatele, consecințele şi toate situațiile, ah, nu mai sunt atât de luminoase, de fericite, minunate, pentru că, fiind acum în serviciul acestei personalități, care nu se gândeşte decât la ea însăşi, omul este obligat, forțat, să încalce multe reguli, legi, prescripții, calități, bunătate, devenind ceva antipatic, dezagreabil, fraudulos, crud, arogant, contrar oricărei morale divine. Apoi, desigur, dacă exagerează, depăşeşte limitele, vrea să înghită tot, să ia tot, să absoarbă tot, atunci vor apare repercusiuni, reacții, riposte, un întreg război se va dezlănțui împotriva lui. Şi astfel va fi atacat până la distrugere, va primi lecții, lovituri, din când în când, va înțelege, poate, că este sclavul exclusiv al personalității. Consecințele nu vor fi îmbucurătoare, mai devreme sau mai târziu el va fi maltratat, detestat, urât, chiar de către proprii copii, de soția sa, de vecini, de părinți şi va deveni crud, implacabil, rigid, ca atâția alții. Există atâtea exemple... Balzac, acest observator care a analizat, ca nimeni altul, natura umană, ne-a dat ca exemple în romanele sale tot felul de tipuri, individualități, personalități, monştri, de lăcomie sau generozitate. Şi el nu este singurul...

De aceea, eu continui să vă vorbesc, pentru a vă fi mereu mai clare toate detaliile, toate nuanțele, deşi sunteți la curent “grosso modo” cu ce reprezintă personalitatea şi ce individualitatea, aceste două naturi. În timp ce există şi alții, care sunt educați, instruiți, bine dezvoltați, şi lor li s-a revelat ceea ce este natura sublimă, superioară. Ei încearcă să intre, astfel, în celălalt curent!... Să dezvolte acum, alte calități; acea calitate care era ascunsă, aceea de a da, de a străluci. Iar pentru a realiza toate acestea există virtuți, pe care le-am enumerat, nimic altceva decât strălucirea, proiectarea centrului către periferie pentru a smulge ceva, a da ceva, a sacrifica ceva, din sine însuşi. Astfel, veți fi obligați să învingeți în voi înşivă toate aceste tendințe ale personalității, frica, teama de a muri de foame, mizeria, toate aceste temeri vor fi învinse de către natura superioară, care vă străluci, va da, va țâşni, va curge. Atunci toate aceste calități, care sunt menționate în religie abnegația, sacrificiul, renunțarea, nu sunt altceva decât manifestări ale individualității, care face eforturi de a se uni cu Domnul, fiindcă aşa ceva este Dumnezeu.

Pentru a înțelege acum ce este personalitatea, ei bine, să luăm ca exemplu pământul şi luna. Pământul, care ia, ia, ia, care primeşte, absoarbe mereu, nu dă nimic cosmosului, aşa cum o face soarele. Poate, el străluceşte puțin, văzut de pe Jupiter sau Saturn cu telescoapele - dacă ar fi posibil aşa ceva - da, sărmanul Pământ va străluci puțin, ca şi luna, ca şi celelalte planete, dar această lumnină nu vine de la sine, fiindcă pământul este incapabil s-o producă, fiindcă este egoist. Deci, toți oamenii care sunt egoişti, egocentrici, personali, nu pot să facă să strălucească lumina, fiindcă lumina nu este altceva decât ceva detaşabil, care scapă sau se desparte de persoană, deci nimic altceva decât bunătate, iubire, generozitate, căreia nu îi este frică şi teamă, da, *în lumină, nu există frica şi teama.* În timp ce, toți ceilalți care nu pot ajunge la acest grad, de a da, de a străluci, de a scânteia, rămân şterşi, opaci şi devin pesimişti, trişti, mahmuri...

Iată, dragii mei frați şi surori, noile noțiuni care vi se dau, pentru a înțelege lucrurile. Şi când vom deveni strălucitori, luminoşi, uşori, destinşi, dilatați, încântați, a doua lege va veni. Prima era mereu de a lua, de a lua, în ciuda tuturor, chiar călcând peste cadavre, distrugând lumea... de a lua pentru a ne îmbogăți, a avea, a poseda. Pentru a avea toate acestea, eşti obligat să încalci legi, iar defectele apar apoi, defecte care nu sunt altceva decât manifestări ale acestei legi principale, de a lua, de a absorbi...

Priviți acum, ce este acum personalitatea, dintr-un alt punct de vedere: ea nu este nimic altceva decât o prăpastie care înghite tot. Iar individualitatea este un torent, un fluviu, un râu, un vârf înalt. Şi alături abisul, care înghite tot, ia tot. Este o altă imagine a personalității. Desigur, există de lucru şi în prăpăstii, dar un alt fel de lucru. Pentru a vă arăta că soarele este reâncarnarea acestei legi de "a da", voi arăta că pământul este încarnarea legii de "a lua". Aceasta nu înseamnă că pământul nu dă nimic, dar el păstrează pentru el, produce fructe, flori, dar numai pentru el. Credeți că de flori, de fructe beneficiază şi alte stele? Nu! Ele sunt acolo pentru el însuşi, pentru locuitorii săi, pentru copii. Pământul profită deci, ia, şi face ceva cu ce a luat. Personalitatea, de asemenea, produce ceva, dar păstrează tot pentru ea, în timp ce soarele care produce ceva trimite acest "ceva" foarte departe, în spațiul infinit pentru ca şi alte creaturi să beneficieze, să profite.

Iată deci, două legi pe care analiza mea le-a găsit, cu exactitate. Fizica, matematica, mecanica, vin să întărească cercetările mele. Veți găsi peste tot: legea absorbției şi a difuziei, adică a propagării. Iar soarele este reâncarnarea, modelul, prin excelență, al acestei legi a strălucirii, a izbucnirii şi atunci el dă, dă, dă... Vă spuneam că aveți nevoie de a schimba ceva în voi, în natura voastră, pentru a nu mai suferi fără încetare. Şi ce-o fi dacă am ieşi puțin din această stare de absorbție, de posesie, egocentrică, a personalității, şi am învăța legea contrară? În lume nu vedeți decât atât, a lua, a fura mereu, cu abilitate sau nu, iar cel care se păcăleşte, plăteşte pentru ceilalți.

Dar, unde se poate învăța, acum, noua lege care va salva omenirea? Lângă cine? Fiindcă toată lumea găseşte că este normal să furi, să înşeli, să păcăleşti. Atunci, dragii mei, unde să mergem să învățăm noua lege divină, în toată splendoarea ei, în toată plinătatea ei? Ei, la răsăritul soarelui, stând pe stâncă şi aşteptând să vedem manifestarea sublimă a acestei legi a individualității, a spiritului, a divinității, această izbucnire, această generozitate, acest dar al sinelui. Ei da, dar priviți, priviți, şi nimeni nu vă explică ce se întâmplă, şi cum să interpretați, puteți privi întreaga viață răsăritul soarelui şi să continuați să fiți influențați de legea pământului. Să fiți legați de pământ şi să nu fiți încă legați de soare. Dar, când vine cineva şi ne explică ce înseamnă răsăritul soarelui, ce învățăm acolo, atunci totul devine formidabil. Vedeți atunci, puterea, grandoarea, imensitatea acestei legi de a da, a da, a da, şi dacă înțelegeți aceasta, veți încerca să schimbați totul în voi, veți încerca să faceți sacrificii, mici renunțări, eforturi, să cedați, să rupeți ceva din voi, să vă bucurați că ați reuşit să faceți ceva mic, care să semene cu soarele. Oare acesta este adevărul? Nu încă. Vă spuneam că există lucruri neînțelese în legătură cu soarele, şi iată că totul este nou, nou, pentru toată lumea. Spuneam: "Iată, trebuie să devenim ca el". Desigur, altfel vom fi mereu întunecoşi, mizerabili, lamentabili, demni de dispreț. Atunci când ne vom decide să ne schimbăm, să dăm indiferent ce - un sacrificiu -dar fără a aştepta recompensă, fiincă soarele nu aşteaptă recompensă, el dă şi nu aşteaptă. În timp ce aici, sunt oameni care se sacrifică puțin, dar aşteaptă să primească

ceva, cel puțin o laudă, o mulțumire, un compliment. Ei bine, atunci apare pământul, soarele dispare..., trebuie mers sus, foarte sus, încă, încă..., iar ceea ce vă spun acum nu este pentru oamenii rudimentari, ci pentru discipoli, adică pentru copiii Domnului, care vor să-i semene Tatălui, care vor să devină aemenea Lui. Cum să devenim ca El? Ah, trebuie găsit acest secret. Secretul, esențialul, este de a face eforturi, de a se priva de ceva, cât de mic, de a smulge ceva, de a da din tine însuți puțin, până a da toată viața, deci acesta este cel mai mare dar. Fiindcă, există mulți care dau câte ceva, oh, la la la, dau cerşetorilor bănuți, şi se spune, pe undeva, că vor ajunge în Paradis, fiindcă acolo se găseşte milostenia! Ah, ah, ah, dacă ar fi fost aşa! Dacă atât ar fi fost de ajuns pentru salvare, atunci o mulțime de oameni ar fi reuşit să o facă. Dar, nu înseamnă nimic lucrul acesta; este zero. În interior nu se sacrifică nimic, din slăbiciunile, pasiunile, mâniile, aviditățile noastre. Iar în exterior, dăm câteva fărâmituri, câteva haine găurite şi uzate, pantofii rupți, ceva care este inutil, de care trebuie să ne debarasăm, o mobilă zgâriată, şi atât, iată ce oferă oamenii... Dar de a da, de a smulge, a extirpa ceva din propriul caracter, nu mulți oameni o fac, şi aici se află adevăratul sacrificiu. Oh, ce lungă şi vastă este această problemă, voi încerca acum s-o reduc, s-o condensez, fiindcă, dacă ne-am opri asupra exemplelor întâlnite în viață, câte cazuri nu am găsi...

Iată, în rezumat, răsăritul soarelui, soarele însuşi, pot reprezenta pentru noi cel mai mare avantaj în a învăța, a ne exersa să dăm, altfel ne vom afla mereu în întuneric, a dori numai să luăm, fără a acționa asupra altora şi a noastră înşine, asupra naturii însăşi, înseamnă să acționăm de o manieră dăunătoare, fără a vedea consecințele. Gânditorii, filozofii şi literații nu s-au aplecat până la capăt, spre a vedea cum acționează aceasta. Ei bine, iată, înăuntru se produc acumulări, fermentări, putreziciuni, şi apoi apar la masă viermii, şobolanii. Atunci omul începe să fie în pericol. A fi prea egoist, prea singular, aceasta înseamnă blocarea multor canale. De ce? Pentru că atunci nu este nimic care curge, priviți, de exemplu, un izvor. Ce există lângă izvor, când apa este infectată, când izvorul seacă? Ah, atunci există impurități, există frunze, lucruri care stagnează... Şi apoi, există ploaia, noroiul. Şi iar fermentări, mici larve, râme, broaşte, mormoloci, toate mizeriile, urmate de o odoare de nesuportat, şi asta pentru că, pur şi simplu, izvorul a secat! Aceasta este personalitatea. *Personalitatea este un lucru stagnant*, din alt punct de vedere, cu toate că este activă, energică, descurcăreață, da, nimic nu este mai descurcăreț decât personalitatea. Ea se descurcă! Pentru că ea vrea să mănânce, să bea, vrea să se joace, deci este cea mai descurcăreață. Din acest punct de vedere, ea este activă, dinamică, este extraordinară. Individualitatea nu este aşa, ea nu este atât de descurcăreață, nu, nu, nu. Ea nu este atât de activă, de dinamică, promptă, rapidă, violentă, nu, nu. Ea este mult mai calmă, mult mai liniştită, se opreşte uneori, dar ce este formidabil la ea, este că mereu curge, curge, şi redă, fertilizează, luminează, însuflețeşte. Iată ce este formidabil.

Atunci, deci individualitatea reprezintă izvorul, şi personalitatea - este prezentă aici individualitatea se opreşte - devine mocirlă, nelinişte, este rău mirositoare. Aceasta, pentru că a acumulat prea multă mizerie, multe lucruri inutile. Dar, când individualitatea începe să se manifeste, oh, la la la, este uimitoare această abundență, această iubire, bunătate, puritate, lumină şi generozitate, toate aruncate asupra omului, care este spălat, curățat, strălucitor şi fericit. Fiindcă atunci când te speli, eşti curat, te simți mai lejer, mai bine dispus, murdăria s-a dus, altfel devine apăsătoare. Când nu ştii să te speli, nici măcar nu vezi clar. Da. Când te speli pe ochi, vezi mai bine, înțelegi mai bine, te simți mai bine. Prin simpla spălare a feței, dimineața, declanşați în voi o inteligență, percepții foarte clare, iar dacă rămâneți nespălați, veți vedea că ceva nu merge.

Atunci, dragii mei, începeți să mă înțelegeți? Câte unul doreşte să crească, să se depăşească, să evolueze, ei bine, este foarte uşor. “ Cum uşor, veți spune, de foarte nulți ani eu lucrez, fac ceva şi nu evoluez.” Ah, pentru că esențial, aici, este legea strălucirii, aceea de a da, a sacrifica, pe care n-ați aplicat-o. Tot ceea ce faceți este să adunați, chiar când citiți, când studiați, da, mereu să iei, să te îmbogățeşti. Numai atunci când începeți să dați ceea ce ați adunat în universități, ori în cărți, sau în orice altă parte, atunci, în acel moment, veți reuşi. Ei muncesc, dar mereu pentru a lua, pentru a creşte, a deveni mai puternici, a crea ramificații, dar ele sunt

adevărate tentacule pentru a lua, nu pentru a da; oh, la la, şi cineva îmi va spune:” Dar ce-mi povestiți, eu sunt condus de legea extinderii, a caselor, a sucursalelor, care este chiar legea individualității”.

Chiar Iisus, care cunoştea toate aceste lucruri, dar nu le-a prezentat aşa, nu le-a explicat aşa, pentru că nu erau condiții, erau necesari ani de zile, iar el nu avea timp, era foarte limitat de timp, a trebuit să... Dar, când înțelegi bine lucrurile şi le măsori cu principiile, cu regulile Învățământului nostru, vom vedea că Iisus cunoştea, cu exactitate aceste lucruri. Şi dovada, când s-a prezentat tânărul care spunea:” Aş vrea să te urmez, aş vrea să fiu ca Tine, Doamne”, el i-a spus:” Ai îndeplinit poruncile?” “ Ah, da, da”, spuse el, “ Bine, uite ce-ți mai rămâne, să dai tot, să împarți tot, întreaga ta bogăție, şi apoi, urmează-mă”. El a reflectat, nu ajunsese încă acolo, nu a înțeles ce era de dat, de lepădat, şi nu l-a urmat!... De ce i-a cerut Iisus aşa ceva? Pentru că El cunoştea cele două legi: *aceea de a lua, şi aceea de a dărui*. Pentru ce să dai? Pentru a te elibera, pentru a-l putea urma şi deveni ca soarele, fiindcă soarele dă şi pământul primeşte. Ah, tânărul nu era încă evoluat, capabil să înțeleagă.

Ei, nu este oare acelaşi lucru? Acelaşi lucru, sub diferite forme, vedeți. Acum, cei care au înțeles că, urcând pe stâncă, la răsăritul soarelui, privesc soarele cu alți ochi, oh, la la, vor avea rezultate fantasice, pentru că totul se află în înțelegere. Astfel, dacă nu înțelegem importanța acestui fenomen reprezentat de răsăritul soarelui, nu am beneficia nici dacă am privi ore în şir, sau ani de zile, aproape toată viața. Pentru că omul nu va ajunge să declanşeze lucruri magice, formidabile, înăuntrul lui; numai prin înțelegere profundă şi adevărată se pot declanşa lucrurile, atunci omul se va transforma mult mai rapid, va deveni ca soarele şi va începe să dăruiască, să dăruiască, să dăruiască. Cum se va simți apoi? Ca niciodată. Va constata că niciodată nu a fost atât de bogat, de lucid, de mulțumit, de fermecat şi împlinit, mai tare şi mai puternic, mai rezistent ca înainte. Şi înainte, înainte, se îmbăta, se sufoca, suferea, de ce? Pentru că era sub influența pământului, a personalității. Personalitatea îl clătina, îl dirija, îl proiecta contra zidurilor, a lumii, şi toată viața se derula între războaie şi bătălii.

DRAGOSTEA DE DUMNEZEU REZOLVĂ TOATE PROBLEMELE.

Un minut de meditație.

Rugăciune:

Doamne, nu-mi da prea mult, ca să nu Te uit, şi nu mă lipsi de prea mult, ca să nu mă revolt.